

Sygn. akt I PK 143/14

## POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Hajn

w sprawie z powództwa A. B.

przeciwko P. w K.

o odprawę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń  
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 listopada 2014 r.,

skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)  
z dnia 29 listopada 2013 r., sygn. akt III APa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda 1350 (jeden  
tysiąc trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów  
postępowania kasacyjnego.**

## UZASADNIENIE

Wyrokiem z 29 listopada 2013 r. Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację strony pozwanej P. w K. w sprawie z powództwa A. B. o odprawę oraz orzekł o kosztach zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym.

Powyższy wyrok zaskarżył w całości skargą kasacyjną pozwany. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwany podniósł, że w sprawie występuje oczywista zasadność skargi. Zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ zaskarżony wyrok Sądu drugiej instancji sprzeciwia się wyrażonej w treści umowy woli stron i oczywistej, ugruntowanej w orzecznictwie sądowym wykładni umowy zawartej na czas pełnienia funkcji w

zarządzie, jako umowy na czas wykonania określonej pracy w rozumieniu przepisu 25 § 1 k.p. Skarżący wskazał na wyroki Sądu Najwyższego: z 25 stycznia 2007 r., I PK 213/06, OSNP 2008 nr 5-6, poz. 63; z 20 marca 2009 r., I PK 182/08, OSNP z 2010 nr 21-22, poz. 258; z 29 marca 2011 r., I UK 316/10; OSNP 2012 nr 9-10, poz. 124), Skarżący wskazał ponadto, że rozstrzygnięcie oparte zostało na art. 368 § 4 w związku z art. 369 § 3 k.s.h., co skutkuje pomieszczeniem porządków prawnych prawa handlowego i prawa pracy.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia przysługującym od prawomocnych orzeczeń sądu drugiej instancji. Artykuł 398<sup>4</sup> k.p.c. określa wymogi formalne, jakim powinna odpowiadać skarga kasacyjna. Skarga kasacyjna powinna, poza spełnieniem wymagań przewidzianych dla pisma procesowego, zawierać oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiona ze wskazaniem, czy jest ono zaskarżone w całości czy w części, przytoczenie podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienie, wnioski o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie oraz wnioski o uchylenie i zmianę orzeczenia z oznaczeniem zakresu żadanego uchylenia i zmiany (art. 398<sup>4</sup> § 1 k.p.c.).

Istotą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienia jest wykazanie przez skarżącego okoliczności, które podlegają rozważeniu przez Sąd Najwyższy podczas tzw. przedsądu, czyli wstępnego badania sprawy, mającego na celu stwierdzenie występowania jednej z przesłanek skargi, wymienionych w art. 398<sup>9</sup> § 1 k.p.c. Przesłankami tymi są: 1) występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, 2) potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, 3) nieważność postępowania lub 4) oczywista zasadność skargi. Podstawowym celem instytucji przedsądu jest bowiem rozważenie, czy w skardze kasacyjnej podniesiono okoliczności, których rozważenie przez Sąd Najwyższy będzie wkładem w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni. Tylko wtedy wykazany zostaje publicznoprawny charakter skargi

kasacyjnej (postanowienia Sądu Najwyższego z 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147).

Przekonanie Sądu Najwyższego oceniającego na etapie tzw. przedsądu o zasadności przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w oparciu o przesłankę z art. 398<sup>9</sup> § 1 pkt 4 k.p.c. wymaga przytoczenia stosownych argumentów, uwzględniających specyfikę tej podstawy warunkującej pozytywne rozpoznanie wniosku podmiotu wnoszącego skargę kasacyjną. Pojęcie „oczywistości” mieści się w sferze obiektywnej i łączy się z powinnością wykazania, że podniesione zarzuty naruszenia wskazanych przepisów są zasadne *prima facie*, bez dokonywania głębszej analizy tekstu tych przepisów i bez doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 kwietnia 2007 r., I CSK 100/07, niepubl.; z dnia 30 czerwca 2007 r., II CSK 184/07, Lex 560541).

Z uzasadnienia skargi kasacyjnej nie wynika oczywista zasadność w przedstawionym powyżej znaczeniu. Sąd Najwyższy nie widzi sprzeczności z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, ani oczywiście błędnej, widocznej na pierwszy rzut oka wykładni lub widocznego w taki sposób niewłaściwego zastosowania prawa, a tylko w takiej sytuacji wskazana przesłanka uzasadnia przyjęcie skargi. Odnosząc się do podnoszonej przez skarżącego w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania argumentacji wskazać należy, że w sprawie sporne było, czy zawarta między powodem A.B., pełniącym funkcję członka zarządu a stroną pozwaną umowa o pracę była umową na czas określony, czy też umową na czas wykonania określonej pracy. Po dokonaniu oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sądy obu instancji uznały, że dawał on podstawy do stwierdzenia, że strony związane były umową na czas określony, a nie jak twierdzi pozwana na czas wykonania określonej pracy.

Uznanie, że doszło do nawiązania przez strony umowy o pracę na czas wykonywania funkcji członka zarządu spółki jako umowy na czas wykonywania określonej pracy wymaga dokonania określonych ustaleń faktycznych dotyczących woli tych stron (wyrok Sądu Najwyższego z 20 marca 2009 r., I PK 182/08, OSNP 2010 nr 21-22, poz. 258). W zakresie ustaleń faktycznych, co do woli stron stosunku pracy zawarcia umowy na czas określony, istotne jest dokonanie oceny, czy strony wprowadziły do treści przedmiotowej umowy o pracę postanowienie o

możliwości jej wypowiedzenia, wobec czego zasadniczo nie może być ona kwalifikowana, jako umowa o pracę zawierana na czas wykonania określonej pracy (wyrok Sądu Najwyższego z 21 stycznia 2013 r., II PK 155/12, LEX nr 1314252). Skarżący nie uzasadnia w uzasadnieniu wniosku występowania w sprawie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej poprzestając na ogólnikowym odesłaniu do orzeczeń, które zapadały na gruncie różnych ustaleń faktycznych.

Skarżący nie wskazał na inne przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, w postaci występowania w sprawie zagadnienia prawnego, bądź potrzeby wykładni przepisów, tym samym ze względu na brak oczywistej zasadności skargi, Sąd Najwyższy z przytoczonych względów orzekł o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania na podstawie art. 398<sup>9</sup> § 2 k.p.c. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. i § 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 461).